

Arrest

nr. 281 042 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. LAMARCHE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 november 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 december 2020 om internationale bescherming. Op 17 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pasthaanse origine, Soenniet moslim en afkomstig uit het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. In de tiende maand van het jaar 1398 (Westerse kalender: 22 december 2019 - 20 januari 2020) hebt u op een ochtend enkele leden van de taliban waargenomen die een bom hadden gelegd onder een brug. U vroeg hen wat ze deden waarop ze uw naam vroegen en u aanmaanden verder te gaan. U hebt dit gemeld in de controlepost van de lokale politie. Die heeft daarop het districtshuis gewaarschuwd en de bom werd onschadelijk gemaakt. Die avond was u na uw werk bij een tante langs gegaan. Daar werd u opgebeld door uw vader die u vertelde dat de taliban u was komen opzoeken bij u thuis. Ze wilden u doden. Daarom bleef u vijf dagen bij uw tante. In die periode had uw vader uw vertrek uit Afghanistan kunnen regelen. U reisde via Jalalabad en Kaboel richting Europa. U diende in België op 1 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. U geeft aan dat de taliban u, sinds hun machtsovername, niet meer komt zoeken. Toch vreest u dat ze u zullen doden in geval van terugkeer. Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van een taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer. U voegde daar later een soort verkoopsakte (van grond) aan toen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Blijkt verder dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten eerste kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarigheid. U verklaart ten aanzien van het CGVS dat u zeventien jaar oud bent. Nochtans blijkt uit het onderzoek van de Dienst Voogdij dat u ongeveer de leeftijd van 22,5 jaar zou hebben zoals in de beslissing van de dienst Voogdij van december 2020 beschreven. Tegen deze beslissing bent u niet in beroep gegaan. Bovendien is het bevreemdend dat u uw geboortjaar niet kent (zie nota's CGVS p.3). Het CGVS kan aannemen dat niet iedereen in Afghanistan zijn exacte geboortedatum kent. Maar wanneer u zelf een taskara voorlegt om uw beweerde identiteit te staven en u kan aangeven dat die zou zijn uitgegeven in 1397 toen u vijftien jaar oud was, dan mag toch verondersteld worden dat u bij benadering uw geboortjaar kent. Wat er ook van zij, bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in december 2020 verklaarde u dat u minderjarig was. U kan dit niet staven en onderzoek wijst anders uit. Volledigheidshalve moet het CGVS vermelden dat u aangeeft vijftien jaar te zijn geweest in het jaar 1397 (Westerse kalender: 21 maart 2018 – 20 maart 2019) en dat u zestien jaar was toen u de school verliet om in de kleermakerij te gaan werken waar u uiteindelijk acht maanden werkte tot het incident in de tiende maand van 1398 (Westerse kalender: 22 december 2019 - 20 januari 2020). Dat maakt dat u, zelfs afgaande op uw verklaringen, op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud in februari 2022 al achttien jaar bent. Dat u over essentiële zaken als zijnde uw leeftijd ongeloofwaardige verklaringen aflegt tast danig uw geloofwaardigheid aan. U legt hoe dan ook geen originele taskara voor.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u geen enkel stuk, met uitzondering van een kopie van uw identiteitskaart, neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. U verklaart nochtans dat u met uw familie in Afghanistan contact hebt. U geeft ook aan dat de taskara waarvan u een kopie neerlegt naar u zou zijn opgestuurd per post, maar niet zou zijn aangekomen in België. In elk geval, indien u contacten heeft met uw familie in Afghanistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u uw verzoek zoveel als kan tracht te staven met de nodige stukken, hetgeen u hebt nagelaten. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag. Dat u na het persoonlijk onderhoud een soort verkoopsakte voorlegde waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat uw familie gronden verkocht net na de periode dat u Afghanistan verliet, kan deze vaststelling niet in positieve zin doen ombuigen. Immers staat dit document niet uw aanvraag.

Ten derde is het bevreemdend dat u aangeeft de taliban te vrezen bij een terugkeer. Ze zouden u doden omdat u ooit hebt verhinderd dat een bom die zij hadden geplaatst is afgegaan en slachtoffers heeft kunnen maken. Maar u gevraagd wie de taliban in uw regio waren, kan u daar geen antwoord op geven

(zie nota's CGVS p.17). U geeft enkel vaag aan dat ze van Tora Bora of Kasmund komen, maar enige namen van bekende leiders of leden kan u niet geven. U geeft aan dat ze voor u onbekend waren. Indien u werkelijk de taliban vreesde, indien u werkelijk uw land van oorsprong moest ontvluchten en alles achterlaten, indien uw vader daarvoor zelfs gronden moest verkopen, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich over zulke zaken informeert. U gevraagd naar wie vandaar, na de machtsovername door de taliban, de verantwoordelijke is in uw regio, of wie het districtshoofd is, kan u daar niet op antwoorden. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten vierde geeft u ook zelf aan dat de taliban een soort van amnestie heeft aangekondigd. U zegt dat de taliban aangeeft dat de mensen vrij zullen zijn (zie nota's CGVS p.12), ook wie vroeger werkte voor de overheid. Maar u geeft daarbij aan dat dit officieel hun standpunt mag zijn, doch dat ze de mensen aanpakken wanneer niemand het weet. U gevraagd om daar dan voorbeelden van te geven, verwijst u enkel naar een Commandant van het Afghaanse leger in uw regio (zie nota's CGVS p.12 en 13). Uw situatie is echter moeilijk vergelijkbaar met die van een Commandant van het Afghaanse leger. Hoe dan ook, u gevraagd over de algemene situatie onder de taliban blijft u vaag. U verwijst quasi alleen naar armoede en werkloosheid in het gehele land, eerder dan concrete problemen die de Afghanen hebben met de taliban zelf. U geeft trouwens expliciet aan dat de taliban u niet meer actief zoekt sinds ze aan de macht zijn (zie nota's CGVS p.12), aldus is het weinig aannemelijk dat u nu bij een terugkeer wel gevisieerd zou worden. De taliban heeft nu de macht genomen en aldus is er ook niet echt een reden om u nog aan te pakken, op welke manier dan ook. U geeft ook aan dat u voordien nooit problemen had gehad met de taliban en ook uw vader zou nu geen problemen kennen met de taliban sinds die aan de macht zijn.

Ten vijfde vertelt u een zeer standaard verhaal waarbij verschillende bedenkingen kunnen worden gemaakt die de geloofwaardigheid verder aantasten. Zo is het vooreerst bedenkelijk dat de taliban u zou viseren, immers blijkt nergens uit uw verklaringen hoe ze te weten zijn gekomen dat u de overheidsdiensten had ingelicht over hun daden. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban, waarvan u zelf zegt dat ze niet van de regio waren en u totaal onbekend, u louter op basis van uw naam die zelfde avond al bij u thuis zouden zijn komen zoeken. Hij lijkt het CGVS weinig belangrijk dat de taliban mensen zoals u dermate zouden viseren dat ze u thuis komen opzoeken, laat staan dat ze u jaren later na een terugkeer nog zouden viseren. U blijkt ook niet echt veel te kunnen zeggen over het huidige regime van de Taliban, ondanks dat u aangeeft naar de televisie te kijken en het nieuws te volgen (zie nota's CGVS p.9-20). Indien u werkelijk omwille van concrete gebeurtenissen een echte vrees hebt ten aanzien van de taliban bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u het nieuws volgt en probeert op de hoogte te zijn van de gang van zaken aldaar. Zo kan het CGVS ten slotte nog vaststellen dat uw vader ook niet zelf heeft geprobeerd te onderhandelen met de taliban over uw situatie. U expliciet concreet gevraagd naar stappen die uw vader zou hebben gezet richting een oplossing, geeft u aan dat hij een Malik zou hebben gecontacteerd. Maar alle pogingen voor het vinden van een oplossing zouden dan gestopt zijn wanneer net die Malik in een bomaanval om het leven kwam. Dat uw vader blijkbaar weinig concrete pogingen deed richting een oplossing maakt uw relaas alleen nog meer ongeloofwaardig, zeker gezien de Afghaanse context waarbij de dorpsoudsten dikwijls worden ingeschakeld om bepaalde discussies of incidenten op te lossen, eerder dan onbezonnen mensen het land uit te sturen tegen hoge kosten of zelfs het verkopen van gronden.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u via verschillende Europese landen naar België reisde waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. De vaststelling dat u door die Europese landen reisde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet vermoeden dat u niet echt een nood aan bescherming hebt en dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Aldus kan u de vluchtelingstatus niet worden toegekend. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in

Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijzen te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met u persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf>, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sgreportonafghanistanjanuary2022.pdf>) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Het CGVS merkt nog op dat de nota's van het persoonlijk onderhoud u werden overgemaakt op 18 februari 2022.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, A (2)

van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

In een eerste onderdeel van het middel merkt verzoeker op dat zijn identiteit en zijn regio van herkomst op het eerste gezicht niet in twijfel worden getrokken. Verzoeker benadrukt ook dat hij maar vier jaar naar school is geweest en dat hiermee rekening moet worden gehouden bij de analyse van zijn antwoorden.

Wat betreft zijn verklaringen over zijn leeftijd, stelt verzoeker dat deze in hun geheel moeten worden geanalyseerd, waarna hij citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Daaruit blijkt volgens hem dat hij *“volledig verwarrend is en geen begrip heeft voor de tijdelijkheid”*, wat verklaart dat hij geen samenhangende verklaringen kan afleggen.

Waar hem wordt verweten geen documenten te hebben overgelegd om zijn identiteit te bewijzen, stelt verzoeker dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij aan zijn familie had gevraagd om zijn *taskara* toe te zenden, maar dat deze hem nooit had bereikt. Hij vindt dat deze postproblemen hem niet kunnen worden verweten.

Waar hem wordt verweten een zeer standaard verhaal te vertellen, wijst verzoeker erop dat het begrijpelijk is dat verhalen van mensen uit Afghanistan gelijkenissen vertonen wanneer zij in hun land met dezelfde situatie worden geconfronteerd. Bovendien stelt verzoeker dat hij uitvoerig uiteengezet heeft wat hem is overkomen, *“met name wat het tijdschema betreft”*, zodat men hem niet kan verwijten dat hij een stereotiep verhaal vertelt.

Op grond van zijn verklaringen en de door hem overgelegde documenten meent verzoeker dat hij als vluchteling moet worden erkend.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker een algemeen betoog over de situatie in Afghanistan, waarbij hij meent dat de conclusies van de commissaris-generaal moeten worden genuanceerd. Hij wijst er ook op dat het niveau van geweld in zijn thuisprovincie zeer hoog is. Hij besluit dat in dergelijke onduidelijke veiligheidsomstandigheden, *“maar met een tendens naar toenemend geweld”* in zijn regio van herkomst, onmogelijk geconcludeerd kan worden dat hij in geval van terugkeer geen gevaar zou lopen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 mei 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 en aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022. In de aanvullende nota wordt tevens een overzicht gegeven van bronnen met betrekking tot de socio-economische situatie in Afghanistan.

2.2.3. Bij een op 30 september 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van de *taskara*'s van zijn ouders, met vertaling.

2.2.4. Op 7 oktober 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 voegt en waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020 en aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen, nu (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde minderjarigheid, (ii) hij, met uitzondering van een kopie van zijn identiteitskaart, geen enkel stuk neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag, (iii) hij niet weet wie de taliban in zijn regio waren of wie na de machtsovername door de taliban de verantwoordelijke is in zijn regio of het districtshoofd is, (iv) hij zelf aangeeft dat de taliban een soort van amnestie heeft aangekondigd, (v) hij een zeer standaard verhaal vertelt waarbij verschillende bedenkingen kunnen worden gemaakt die de geloofwaardigheid verder aantasten en (vi) hij door verschillende Europese landen reisde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veeleer het resultaat blijkt van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Zijn problemen zijn volgens hem begonnen eind 2019, begin 2020, toen hij op een ochtend enkele leden van de taliban een bom had zien leggen onder een brug en hij hun vroeg wat ze deden. Zij zouden zijn naam gevraagd hebben en hem hebben aangemaand om verder te gaan. Verzoeker verklaart dit te hebben gemeld in de controlepost van de lokale politie, die daarop het districtshuis zou hebben gewaarschuwd, waarna de bom onschadelijk werd gemaakt. Die avond zou hij bij een tante zijn opgebeld door zijn vader die hem vertelde dat de taliban hem thuis waren komen opzoeken en hem wilden doden. Verzoeker zou dan nog vijf dagen bij zijn tante zijn gebleven en daarna vertrokken zijn richting Europa. Hij stelt te vrezen dat de taliban hem zullen doden in geval van terugkeer.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure slechts een fotokopie van zijn *taskara* en van een verkoopakte neer. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

“U verklaart nochtans dat u met uw familie in Afghanistan contact hebt. U geeft ook aan dat de taskara waarvan u een kopie neerlegt naar u zou zijn opgestuurd per post, maar niet zou zijn aangekomen in België. In elk geval, indien u contacten heeft met uw familie in Afghanistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u uw verzoek zoveel als kan tracht te staven met de nodige stukken, hetgeen u hebt nagelaten. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u na het persoonlijk onderhoud een soort verkoopsakte voorlegde waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat uw familie gronden verkocht net na de periode dat u Afghanistan verliet, kan deze vaststelling niet in positieve zin doen ombuigen. Immers staft dit document niet uw relaas.”

Verzoeker voert aan dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij had gevraagd aan zijn familie om zijn *taskara* toe te zenden, maar dat deze hem nooit had bereikt. Hij vindt dat deze postproblemen hem niet kunnen worden verweten. Nog los van de vaststelling dat het om een loutere bewering gaat waarvan verzoeker geen enkel (begin van) bewijs neerlegt, doet verzoeker met dit betoog geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij zijn relaas niet heeft gestaafd aan de hand van concrete stukken.

De fotokopieën van de *taskara*'s van zijn ouders die verzoeker bij zijn op 30 september 2022 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben geen betrekking op de problemen die verzoeker in zijn land van herkomst beweert te hebben gekend en doen aan de voorgaande vaststellingen dan ook geen afbreuk. Verzoeker licht in zijn aanvullende nota overigens niet toe wat hij hiermee tracht aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om aan de hand van zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarigheid. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

*“U verklaart ten aanzien van het CGVS dat u zeventien jaar oud bent. Nochtans blijkt uit het onderzoek van de Dienst Voogdij dat u ongeveer de leeftijd van 22,5 jaar zou hebben zoals in de beslissing van de dienst Voogdij van december 2020 beschreven. Tegen deze beslissing bent u niet in beroep gegaan. Bovendien is het bevreemdend dat u uw geboortjaar niet kent (zie nota's CGVS p.3). Het CGVS kan aannemen dat niet iedereen in Afghanistan zijn exacte geboortedatum kent. Maar wanneer u zelf een *taskara* voorlegt om uw beweerde identiteit te staven en u kan aangeven dat die zou zijn uitgegeven in 1397 toen u vijftien jaar oud was, dan mag toch verondersteld worden dat u bij benadering uw geboortjaar kent. Wat er ook van zij, bij het indienden van uw verzoek om internationale bescherming in december 2020 verklaarde u dat u minderjarig was. U kan dit niet staven en onderzoek wijst anders uit. Volledigheidshalve moet het CGVS vermelden dat u aangeeft vijftien jaar te zijn geweest in het jaar 1397 (Westerse kalender: 21 maart 2018 – 20 maart 2019) en dat u zestien jaar was toen u de school verliet om in de kleermakerij te gaan werken waar u uiteindelijk acht maanden werkte tot het incident in de tiende maand van 1398 (Westerse kalender: 22 december 2019 - 20 januari 2020). Dat maakt dat u, zelfs afgaande op uw verklaringen, op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud in februari 2022 al achttien*

jaar bent. Dat u over essentiële zaken als zijnde uw leeftijd ongeloofwaardige verklaringen aflegt tast danig uw geloofwaardigheid aan. U legt hoe dan ook geen originele taskara voor.”

Verzoeker werpt hiertegen op dat hij maar vier jaar naar school is geweest en dat uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat hij *“volledig verwarrend is en geen begrip heeft voor de tijdelijkheid”*. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten. Dit klemt des te meer gelet op het gegeven dat verzoeker zelf een *taskara* voorlegde om zijn identiteit te staven en een onderzoek van de Dienst Voogdij reeds had uitgewezen dat hij ongeveer de leeftijd van 22,5 jaar zou hebben. In het licht hiervan kan niet worden aanvaard dat verzoeker zich verschillende jaren jonger voordoet dan hij in werkelijkheid is. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van meer dan vijf jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen.

Zo wordt in de bestreden beslissing ook op goede gronden als volgt gesteld:

“Ten derde is het bevreemdend dat u aangeeft de taliban te vrezen bij een terugkeer. Ze zouden u doden omdat u ooit hebt verhinderd dat een bom die zij hadden geplaatst is afgegaan en slachtoffers heeft kunnen maken. Maar u gevraagd wie de taliban in uw regio waren, kan u daar geen antwoord op geven (zie nota's CGVS p.17). U geeft enkel vaag aan dat ze van Tora Bora of Kasmund komen, maar enige namen van bekende leiders of leden kan u niet geven. U geeft aan dat ze voor u onbekend waren. Indien u werkelijk de taliban vreesde, indien u werkelijk uw land van oorsprong moest ontvluchten en alles achterlaten, indien uw vader daarvoor zelfs gronden moest verkopen, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich over zulke zaken informeert. U gevraagd naar wie vandaar, na de machtsovername door de taliban, de verantwoordelijke is in uw regio, of wie het districtshoofd is, kan u daar niet op antwoorden. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten vierde geeft u ook zelf aan dat de taliban een soort van amnestie heeft aangekondigd. U zegt dat de taliban aangeeft dat de mensen vrij zullen zijn (zie nota's CGVS p.12), ook wie vroeger werkte voor de overheid. Maar u geeft daarbij aan dat dit officieel hun standpunt mag zijn, doch dat ze de mensen aanpakken wanneer niemand het weet. U gevraagd om daar dan voorbeelden van te geven, verwijst u enkel naar een Commandant van het Afghaanse leger in uw regio (zie nota's CGVS p.12 en 13). Uw situatie is echter moeilijk vergelijkbaar met die van een Commandant van het Afghaanse leger. Hoe dan ook, u gevraagd over de algemene situatie onder de taliban blijft u vaag. U verwijst quasi alleen naar armoede en werkloosheid in het gehele land, eerder dan concrete problemen die de Afghanen hebben met de taliban zelf. U geeft trouwens expliciet aan dat de taliban u niet meer actief zoekt sinds ze aan de macht zijn (zie nota's CGVS p.12), aldus is het weinig aannemelijk dat u nu bij een terugkeer wel gevisieerd zou worden. De taliban heeft nu de macht genomen en aldus is er ook niet echt een reden om u nog aan te pakken, op welke manier dan ook. U geeft ook aan dat u voordien nooit problemen had gehad met de taliban en ook uw vader zou nu geen problemen kennen met de taliban sinds die aan de macht zijn.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers beperkte scholing in Afghanistan de voorgaande vaststellingen niet kan verschonen.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker een zeer standaard verhaal vertelt waarbij verschillende bedenkingen kunnen worden gemaakt die de geloofwaardigheid verder aantasten. Deze bedenkingen worden in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo is het vooreerst bedenkelijk dat de taliban u zou viseren, immers blijkt nergens uit uw verklaringen hoe ze te weten zijn gekomen dat u de overheidsdiensten had ingelicht over hun daden. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban, waarvan u zelf zegt dat ze niet van de regio waren en u totaal onbekend, u louter op basis van uw naam die zelfde avond al bij u thuis zouden zijn komen zoeken. Hij lijkt het CGVS weinig belangrijk dat de taliban mensen zoals u dermate zouden viseren dat ze u thuis komen opzoeken, laat staan dat ze u jaren later na een terugkeer nog zouden viseren. U blijkt ook niet echt veel te kunnen zeggen over het huidige regime van de Taliban, ondanks dat u aangeeft naar de televisie te kijken en het nieuws te volgen (zie nota's CGVS p.9-20). Indien u werkelijk omwille van concrete gebeurtenissen een echte vrees hebt ten aanzien van de taliban bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u het nieuws volgt en probeert op de hoogte te zijn van de gang van zaken aldaar. Zo kan het CGVS ten slotte nog vaststellen dat uw vader ook niet zelf heeft geprobeerd te onderhandelen met de taliban over uw situatie. U expliciet concreet gevraagd naar stappen die uw vader

zou hebben gezet richting een oplossing, geeft u aan dat hij een Malik zou hebben gecontacteerd. Maar alle pogingen voor het vinden van een oplossing zouden dan gestopt zijn wanneer net die Malik in een bomaanval om het leven kwam. Dat uw vader blijkbaar weinig concrete pogingen deed richting een oplossing maakt uw relaas alleen nog meer ongeloofwaardig, zeker gezien de Afghaanse context waarbij de dorpsoudsten dikwijls worden ingeschakeld om bepaalde discussies of incidenten op te lossen, eerder dan onbezonnen mensen het land uit te sturen tegen hoge kosten of zelfs het verkopen van gronden.”

Verzoeker wijst erop dat het begrijpelijk is dat verhalen van mensen uit Afghanistan gelijkenissen vertonen wanneer zij in hun land met dezelfde situatie worden geconfronteerd. Hij stelt bovendien dat hij uitvoerig uiteengezet heeft wat hem is overkomen, “*met name wat het tijdschema betreft*”, zodat men hem niet kan verwijten dat hij een stereotiep verhaal vertelt. Hij gaat evenwel op geen enkele van de hierboven aangehaalde bedenkingen in. Het zijn nochtans deze verschillende pertinente bedenkingen, die steun vinden in het administratief dossier, die maken dat aan zijn verhaal geen geloof kan worden gehecht. Met een dergelijk summier betoog slaagt verzoeker er niet in deze vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Ten slotte stelt het CGVS vast dat u via verschillende Europese landen naar België reisde waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. De vaststelling dat u door die Europese landen reisde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet vermoeden dat u niet echt een nood aan bescherming hebt en dat uw relaas niet geloofwaardig is.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om vast te stellen dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij hen zou hebben verklikt bij de autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat hij hen zou hebben verklikt bij de autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, en dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veeleer het resultaat blijkt van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren niet betwist.

Op basis van het geheel van de informatie waaraan verwerende partij in haar op 12 mei 2022 en op 7 oktober 2022 neergelegde aanvullende nota's refereert, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele

persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai

luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker ten subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN